

Universitätsbibliothek Wuppertal

Ērodotu Alikarnassēos Historiōn Logoi 9, epigraphomenoi Musai

Herodotus

Genevae, 1618

Vorwort

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1452](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1452)

LECTORI CANDIDO.

Nihil fuit, amice lector, de quo nos minus cogitauerimus anno praterito, quam HERODOTI editionem ista hyeme susceptam iri: nec eius rei mihi vel leuiter in mentem venire potuit. Sed varie se habent etiam optimorum typographorum saepe rationes, ut mehercle, quantum ego haectenus, dum illi arti non ita diu operam dedi, cognoscere potui, adeo ut illud & hic verum esse, quod prouerbio teritur, expertus pronunciem, scilicet & nos plerumque in ipsa demum arena consilium capere oportere, non secus ac gladiatores aiunt. Ita ergo factum & nunc fuit, qui voti mei nondum potui fieri vel semel compos, ut ad opus aliquod pransi ac parati accedere- mus. Quamuis enim tum quod ad me attinet, ne quidquam ambituicula ex his verbis mihi quis sinistra colligat, quae in me profecto non est vlla, nihil magni vel eximij a mea tenuitate proficisci posset, nec ego quid tale etiam promittam: tamen occasio sic esset a viris litteratis egregiam aliquam colligere symbolam ociosius: quam in Reip. litteraria gratiam nobis credo illi haudquaquam negarent. Verum ad hoc uisus spatium tum deponunt. Sed ad ea quae nostram editionem attingunt propius: ubi non mirabor, si quaedam monere oblitus fuero: ita haec in ipsis nudinis scribo, & quum liber iam mitti ad eas debuerat. Quum itaque auctoris cuiusdam veteris diu expectata Graecolatina editio nondum a viro docto huic transmissa esset, quam alias prelo subijcere, nostro fuit decretissimum, operam ad suos labores denuo confluerent, Marnius noster, vno prelo praesertim ita exigente, consilium de Herodoto edendo cepit, & di- tum factum, in eam rem editionem H. Stephani secundam ad nos misit, quae operis nostris pro exemplari esse posset. Ego tum eram totus in Polluce, & Notis ad eum pertexendis, quas ut auderem aliquas post opt. amicum nostrum W. Seberum, quem in eadem re occupatum esse sciebam, cuiusq. editio hisce nundi- nis prodit, caussa princeps fuit ms. Palatinus eximius ab amicis. viro IANO GRVTERO (cuius erudi- tionem illam & uobis admirer ne an summam erga me benevolentiam exosculer magis, incerte angri- tur animus: & Musa non sirint, ut umquam tam angusto temporis spatio eius de me meritorum enume- rationem ac deprecationem imprudenter includam) ex illustr. illa Bibliotheca erutus, in quo hoc clare discere potui, non vane iactari de critice a viris qui in eo genere hodie familiam ducunt, eam ut Afri- cam esse: quippe adferre semper aliquid noui. At non tanti forte nouitas, quae si spectetur sola, cordatorum etiam virorum cauilla haud effugit, ut ideo quid porro in isto auctore tetare debuerim, nisi tam multas veras lectiones me reperisse in laudato ms. putasse, vel veras tamen quasdam, ubi vulgata falsa videntur, repositurum eius ope adiutus sperassem: de quo, si non spernetur hic partus, erit q. qui tollere velit, id ad id tamen bonum, quod praefscini tamen addiderim. Ego itaq. ne multis morer, tum in Polluce totus, ita in eo- dem pergebam: satis ratus, si Herodotea editio ad Stephaniana exemplum publicaretur, nobisq. saltem hoc proponeremus ut nostra qualiscunque diligentia pro viribus tamen Stephaniana esset amula: dili- gentia, in qua, non eruditio, ad cuius aere tale, quale ille vir attigit, me peruenire posse haud spero um- quam. Verum tamen quum superiori anno iam iam exeunte, cogitationes nostrae eius a reuota conuenter en- tur frequentius, considerata opera mea, & quid restaret profligandum ante quam nundina aduenirent, qua- rum terminis nostri labores iniquius, si verum dicere licet, plerumque circumscribuntur, & viso, me demum peruenisse ad *ὄνομαστων* septimum, siq. absolendum esset in Polluce quod sub manu, verendum esse ne in Herodoti editione amplius quam prauaricatus viderer, ut qui huic plane nullam operam a me dedissem: sic itaque mearum rerum hercle satagere cepi, cura animum incertante varia. Sed cogitavi tamen Pollucem alias proditurum, licet ego nihil aduerem, quum ille sat eruditum editorem, amicū nostrum, esset iam nactus: & mihi etiam aliquod mora pretium fore, quod a doctissimo quodam viro in eo auctore observata & emendata expectare in suu fui e Gallia: abruptiq. tandem hoc filium, & Pollucem seposui, cum astate, si erit ocium & facultas, cum *δωρ* resumpturus. Itaq. Herodoto tandem, non ita tamen solo, ut non & alijs distraherer saepius, per duos menses operam dedi, quam per quotidianum pensum dare li- cuit, & pauca quaedam attulisse mihi videor ut illius iam editio prodiret illustrior & *εὐδοκίαν* aliqua auctior: plura sane allaturus, si per tempus licuisset huic rei inherere longius. Scilicet qui in opere ipso pa- rum possunt, in parergis sunt occupati: quiq. in libro ipso elaborare nihil audent, interdum tamen quasi alludunt ad margines. Tu de omnibus ita censebis, amice & candide lector, ut tumultuarie valde praes- stitis, & nimis properanter, praeterea ab homine cui profecto nec ingenium in numero est, nec exprom- pta adeo memoria. Ego paucis ordine ea referam, quo & de aliorum laboribus certus fias unde scilicet quidque & a quo sinus mutuati. ita enim unicuique suum, ut verum & par est, poterit tribui.

Textus (uti vocabulo iam recepto in hac re utar) Graecus & Latinus nostri Herodoti ad exemplum editionis H. Stephani secunda expressus est: quid vero ipse in sua recessione praestiterit, cognoscas, si lubet;

AD CANDIDVM

ex ipsius prolegomenis, quae statim cum aliis Herodoto praefixa inuenies. Mutare mihi nihil permisi, nisi quosdam typographicos errores, ita certos, ut me palpari putarem: qua tamen in re quo versarer cautiuss, adhibui semper editionem eius primam, mihi quondam à Clariss. GRVTERO datam. raro item in interpunctionibus variaui, itidem illa priori nonnunquam in consilium adhibita, editione certe diligentissima. ubi tamen utrumque spero ita tentatum, ne quidquam facile in ijs locis, quos studio se mutasse ait in illa secunda editione, peccarem. De interprete alias quem VALLAM autumant, mihi profecto idem accidit, quod H. Stephano, ut obscuras quasdam sententias tam apte expressas ab eo in Herodoto mirarer, interdum tamen ipsius interpretatio, licet nondum ullam accuratiorem linguarum cognitionem mihi vendicare possim, meis auribus quidem nescio quid mendosi sonaret & inconcinni. Adeo ut si quid ego voluerim refert, optimum H. Stephanum de nouo vertisse & οὐδεὶς ἄρα optarem, quod illi facile fuisset, qui vix duodecim dies consumpsit in tot interpretationibus & melioribus & verioribus conscribendis quas ora adposuit: vel ut istas interpretationes, quas margini adiecit, in textum ipsum transfunderet, quum praeter istas altera plerumque etiam plane falsa sint, vel Graecis verbis minus respondeant. Verum quoniam ipse hoc noluit, immo etiam aliis diserte interdixit ne in contextum referrent has interpretationes, & nos eius voluntatem contra ire hic iam nolimus: quo tamen lectori ora paginarum ad notandum vel obseruandum essent liberiores, illa omnia cum bona ipsius diligentia pace migrare iussimus in extremas paginas, ubi nobis videntur locum non minus certe commodum vel elegantem obtinere: numeris praefixis, qui singulorum quo referenda indices. Ceterum de libello qui vitam HOMERI continet, didici ex prima H. Stephani editione, eum esse ex Conradi Heresbachij interpretatione, ab H. Stephano multis locis recognita: at versus qui passim inserti occurrunt, Conradum non vertisse: ideoq. eos partim ex eiusdem H. Stephani, partim ex aliorum interpretatione nos habere. Et hac de contextu, interpretatione, interpretationeq. recognita. Ad CAPITA, siue TMEMATIA quod attinet, dixi ante annum ad Casarem, quid in ea re spectassem, eundem auctorem ita videlicet partitius. Si qui improbant, libere dico in hac re, malo cum illo quem magnum in ea auctorem sequor ita desipere (quod Musa tamen bene prohibebunt) quam cum illis diuerse sentire. Sed, inquit, rectius tamen & melius potuisset ista partitio institui. Hic sane habebunt me fatentem, & aptius alium potuisse non negabo, nostramq. minus congruam interdum, immo sapius, & id fatebor. & fuisset alia modo qualis qualis ad manus, arripuissem libens vel ambabus, quod aiunt. Ego mehercle in festinatione summa non potui ista dinumerare accurate: nec ullum inde auctori nostro spero fore incommodum: quod eas numerorum οὐκ ἐπισημασθέντων ora interiori paginarum adposui, neque ipsum contextum ideo distraxi: saltem ea fini elaborans, ut Index ad eas accommodari posset: non ad paginas, quae in nulla nō editione incerte variare solent. Auctore alias ita scripsisse, eiusq. orationem ea inter se coherere ἀρυσία, ut omnem istam minutam diuisionem respuat, si nesciuissem, ex re ipsa satis potuissem experiri. Nec capita etiam inter se paria, sed illa prolixiora, ista breviora feci, prout mihi multum rerum nominumve contineri videbatur pro Indice excerpando. Nec spero tam iniquum mihi aliquem extitutum, ut ad mensuram hac tradi sibi postulet. Nemo tamen in Plinio, Aeliano (quamuis illis alia scribendi materia) aliis, hanc in aequalitatem culpatur, sed sic permittunt, quamuis ab indoctis. saepe librariis ea profecta segmenta sciant. Sed vos qui nimium reprehenditis & acerbis animo, considite quaeso vel noueni, quot Herodotus noster & Cephalion quidam Musas conscripsit, idemq. tentate separatim quisque: dabo vobis contra pignus, si inter vos conueniet, & ni tandem exclamabitis ipsi Quot capita tot sensus, id quod vulgo iactant. Pergo. Notula quae in textu Latino nigra occurrunt interserta tales ¶, designant tibi tmemata, vel tmematia, in qua H. Stephanus librum unumquemque in sua editione posteriori distribuit. qua distributione, ut ipse ait, lectio quae alioquin nimis longa videri possit, in certa interualla, seu longa quadam via, diuidatur, ubi commodè, si visum fuerit, liceat interquiescere. Id quoniam ipse monuit, nec ego sane omittere volui. De vita vero HOMERI adhuc dicendum superest, nos in H. Stephani editione ad Graecum contextum nullas διατάξεις (ut ipse Herodoteo vocabulo vocat) lectiones inuenisse. Quum itaque olim dum Heidelbergae apud nobil. & ampliss. V. G. MICH. LINGELSHEMIVM, patronum meum eximium, quem honoris & laudis gratia nomino, degerem, cum ms. Palatino, in quo vna cum quibusdam aliorum auctorum scriptis ista εὐχρηστικῶς ἀπὸ τῶν Ὀμπερῶν Ἀπείροτος καὶ βιοτικῶς continebatur, illum libellum contulisset, istaq. excerpta adhuc inter scidas meas inuenissem, & quosdam locos inde augeri & emendari non inepte posse vidissem, eam ὑποσημασθέντα singulis locis in margine Graeci contextus adscripsi: in contextu ipso mutauit nihil, sicut & infra in scriptum illud praefatus fui. Sequuntur adiecta ab H. Stephano adpendices, de PERSARVM LEGIBVS ET INSTITVTIS vna, altera de AEGYPTIORVM: vtraque ex auctoribus praescis ab eo excerpta cum quibusdam eius in aliquot locos obseruationibus. Hic lubuit quid loco quasi tertia adpendicis addere, vel quasi locupletare adpendicem Stephani Aegyptiacam. De illo enim Aegypti flumine vnico, NILO, ex pluribus auctoribus adiecti veterum sententias inter se dissentientes omnes super huius fluij augmento, partim & Herodoti opinionem refutantes. Notaueram mihi illa loca, quum alias collectanea ad Herodotum pararem, varijs auctoribus antiquis raptim peruolutatis, & nouis etiam quicumque mihi ad manus

LECTOREM.

ἢ ἂν manus: stultes, qui h. ec. confieri sperabam posse tempore tātulo. Sed ista tamen priuatim corrasisse forte non erit aliquando plane superuacuum. Possent enim ni fallor quadam loca inde Herodoti emendari, illustrari cerere. & utinam hanc operam nobis H. Stephanus, qui omnium potuisset optime, dedisset, suasq; illas promissas adco adnotationes emisisset: quas iam unquam emerfuras quis speret, postquam

Τὸν Μέσσης φίλον ἀνδρα τέλος θανάτοιο κέλευθεν.

Vix vacat in his temporis angustijs, lubet tamen locum qui occurrit in exemplum subijcere. Clione, cap. cxvii, ait ad Asfyagem Harpagus, ἐπειτὴ ἡ ποιήσαντος τέτρα τα καλοῦμεθα, ἐτελοῦσι τὸ παιδίον πένυας ἔδωκεν τὰς πρῶτας, καὶ εἶδον δὲ ἐκείνων, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ. Hic pro ultimis verbis forte alicui non displiceat lectio quorundam, ut videtur, veterum, ἔδωκεν αὐτῷ. Sic enim diserte Thomas magister in eclogis vocum Atticarum: ὡσαύτως (scilicet ut ἐδωκεν αὐτῷ dicimus pro ἐδωκεν, & ἡ γὰρ ἀποστολή αὐτῷ ἡ γὰρ ἀποστολή) καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τὰ ἔδωκεν. Herodotus ἐν τῇ αἰσθητῇ καὶ εἶδον δὲ ἐκείνων, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ. Sed non possum quin & aliterum, quum non ita procul illum sequatur, addam, qui forte maioris momenti. Eadem prima Musa, cap. cxviii, de Asfyage legitur: αἰσθητῷ μὲν τῷ μέγαν τὰς ἀνεστράτας, οἱ μὲν ἀνεστράταν μετῴων τῷ Κῦρον, τὰς ἀνεστράτας. Scilicet pro illo μετῴων forte μὴ κτείνων legendum, nec aliter veteres codices habuisse, si me Thomas eiusdem auctoritas non fallit, quamuis apud eum corrupta una litterula ita legas: ἀνεστράτων τὸ ἀναπέδω, ὡς ἐν τῇ αἰσθητῇ: οἱ μὲν ἀνεστράταν μετῴων Κῦρον. In primis vero plura in illis, qui Herodoti verba hinc inde laudauerunt, mēdosa possent ἐ nostro rescribi. Sane apud Stephanum, siue quisquis est ille ὅτι ἐδωκεν αὐτῷ, varietas in proprijs urbium celeberrima est, ut loco exempli, Θυελλας πόλις Οἰοτίας, ἐν ἡ μὲν ἔσται Θωκυδίων ἔκτισεν, ὡς Herodotus ἀ. atqui in Herodoto nostro illa λέξη scribitur in ea Musa Clione, cap. clxvii. Sic qua Euterpe, cap. xxix, Ταχομῶν, Ethnographo saltem Χομῶν ex eodem libro Herodoti affertur. Qui Ζῦραντες in Melpomene, c. cxciv. Ζῦραντες ex eodem libro quarto laudat idem, & in Βύζαντες ait, καὶ ὡς δὲ τῷ Ζῦραντες legi apud Herodotum, quo modo tamen & in Κόραντες (qua Κόραντες Herodoto ibidem) adducit, ἠήσας, inquit, καὶ Ζῦραντες τὰς ἐν Λιβύῃ Herodotus ταπεινή. Verum mitto hæc, & dico de ceteris quæ restant. His itaque adpendicibus, quas dixi, subiectū habes FR. D. SYTBURGII Spicilegium in Herodotum, quod ex editione Herodoti Latina minori forma ab illo ad exemplum Stephanianum primo anno MDLXXXIV curata, ubi id interpretationibus H. Stephani in margine insertum, raptim excerpti. Non paucis tamen locis adhuc inquiri posse in interpretem nemo mihi negabit qui examinabit accuratius, ociosusq; hoc agere volet. Mihi sane ita visum fuit non raro vel obiter relegenti, & proposuissē libens, si per tempus licuisset, tam quorundam locorum interpretationes alias, quæ apud recentiores exstant post Vallam prolata, quam meas de quibusdam locis in Herodoto Latino dubitationes, ut viri docti de his statuerent & decernerent, rectene an secus illud facerem: nam & ego meum nomen inter illos profiteor qui doceri cupiunt. Vel illud ultima Musa, cap. cxix, quale est: ὄψα illa falsura prius imposita resiliit palpitauitque, quemadmodum pisces recens capti. Quando prius: & quid verbigerari opus omnino scripsisse Vallam, prunis, & id à librario male descriptum, vel ab operis male lectum, indeq; effectum illud prius. Græca certe id confirmant οἱ τὰριχοὶ ἐπὶ τῶν πυρὶ κείνων ἐπάλλοντο τὴν ἑσπερίαν, ὅπως περὶ ἰχθύες, καὶ ἄλλοι. Ibidem statim ante cap. cxviii, ὡς κατελαμβάνοντο ὀλίγον ἕντες ὑπὸ Αἰγῶν ποταμῷ Vallam, quum pauci essent, super Ægos fluenta circumuenti, qui itaque legerit ὀλίγοι ἕντες. An recte vero, ego non iudico, saltem indico ut legerit. Quælia multa quis obseruet, qui vel obiter hoc agat. Ne recedamus longius, eadem Calliope, c. 98. Quod facientes quum cernerent Persæ, & scirent Samios fuisse adhortatos, arma Samiis adimunt. potius debebat Ionas, pro Samios. Ita enim Herodotus, καὶ τοῖσι Ἴωνσι ἄρξιν ἐστράτας: scilicet ὡς εἶδον οἱ Πέρσαι τὰς Ἑλλῶνας. cap. lxxiv. Εὐρυβάτω, Eurybatem Argium legimus, quem Vallam mendose Eurybiadem habet. Sic cap. lxi. de Amomphareto: ἀτὲ ἐδωκεν ἄρξιν τὰς ἀνεστράτας λόγῳ in Vallam omisa negas particula, quippe qui colloquio superiori interfuisset. Verum & hæc colligo non ultra, sed missa facio iam. Nunc & de CTESIA breuiter, in quo pariter, quod ad excerpta quidem ex ipsius Persicis & Indicis à Photio attinet, sequuti sumus H. Stephani editionem Herodoto adiunctam: nisi quod aliqua quæ aucliora in clariss. & beneuolentiss. viri D. HOESCHELII Photio Græco erant, vel in ms. Bauarico esse idē vir laudatus monuit, ea fere in contextum nostrum retuli, utrimq; secus tamen vncis inclusa, & re ad oram indicata: Latinam versionem tum pariter mutuatus ex Latino Photio eximia eruditionis viri A. SCHOTTI, qui præclarā illam editionem suam ad me ante annum dono misit. Græca lectiones variantes ad oram vero sunt ex eadem editione Photij, quam cum Stephaniana Ctesia diligenter contuli, & ubicunque illa variabat ad nostram adnotavi. de quibus & infra ad Ctesiam monui: sicut & de hoc, Notæ subiectas & Interpretationes diuersas esse ab eodem A. Schotto, priores quidem: posteriores vero, quæ nouo incipiunt à signo, eas ab H. Stephano & D. Hæschelio esse. Ipsi Ctesia præfixi H. Stephani disquisitionem de CTESIA, & quæ sub finem eiusdem notarum legebantur de Διτογραφία quorundā nominum, in Ctesia præsertim, deque voce Ἐκδογῶν hæc inquam ex editione ipsius prima, qua anno MDLVII. dedit Ctesia eclogas Græcas cum quorundam aliorum. Ut itaque Persica & Indica excerpta ex conuersione H. Stephani Latina habes, à qua & antea, (quam & in prioribus eius editionem scilicet sequitur: hic loco mouere nolui: non ignarus alias à clariss. Schotto in eadem re post ipsum elaboratum esse

AD CANDIDVM

haud frustra, ut vel qua raptim excerpſi indicent, praesertim in Indicis) ita in Indicis & alteram subieci ab amico nobis viro quondam confectam, & qui nunc *μαρτύριον ἀειδμεῖται*, L. RHODOMANO, (ob cuius obitum Graeca *Μυσα ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν ἐκδόστων*) sed non edita, quam descriptam huc misit, quum de nostro instituto cognouisset, nob. & cl. vir. Mel. Goldastus. Vltimam partem, Fragmenta nimirum CTESIÆ congesta, & in ordinem non nullum interdum digesta, ibi si meo labori aliquid adscribam, non spero me ideo cuiusquam reprehensionem incursum. Quamuis enim fatear lubens praecipua quadam ex Xenophonte, Plutarcho, Athenaeo, & Demetrio Phalereo ab H. Stephano primum collecta & edita: posteaque ab A. Schotto in Latino suo Photio aucta ex alijs auctoribus: tamen & eadem & non pauca alia me contulisse vel ipsius Ctesiae verba, vel aliorum ex ipso factas ἐκδόσεις, vel ubi eius mentio, certum est. Vbi tamen nihil exposco quam tumultuaria σιωπῶν ἢ συζητῶν. quam paucis enim diebus me circumscripterint opera, quibus ista describenda, conscribenda, omniaque παρέργως, quid referre attinet? Adscripsi vero ad Latini contextus oram semper, quo interprete illa legas: qua si quibusdam crebrius petenda fuere, ut ex Plutarcho, Aeliano, Tzetze, id interdum omissum fuit admonitiuncula, facile, ipse colliges ab eodem esse interprete, cuius versionem in eiusdem auctoris verbis antea adposuimus. Athenaei omnia puto ex H. Stephani interpretatione, certe ex eius editione horum fragmentorum eam sumus mutuati. In ceteris minutoribus particulis, ubi non ad manus fuit versio, à me ipso exsculpere conatus fui aliquid interim quod alicuius versionis loco esset, ne una ex parte scilicet pagina vacarent. In quo te iterum rogatum volo quisquis es, ut benigne mecum agere velis, & non ad tuam eruditionem ista expendere nimis, qua me facile vincis, vel vincere potes: ego enim cedam libens, acerbiter tantum deprecor & in carpendo malevolentiam, alias facillime laturus si meliorem substitueris, nostramque alleueris atrum Transuerso calamo signum. Errare solent & qui cauent ne errent, qui nonnum sua in annum premunt: quid mihi incautiori & sua iam adeo praecipitanti accidat? Et idcirco egregiam laudem spoliataque ampla referet hercle nemo, qui festinantis erroribus valde insultabit. At quo feror: nec enim cum tali mihi rem esse volo, sed cum candido & humano lectori, quem tamen & ipsum ne morer diutius, sermonem contraho. Notas igitur extrema quaque paginarum ora Ctesianorum fragmentorum ut in mentem venit ita quasdam aspersi: sicut & in tertia feci adpendice. De Indice iam in Herodotum sermo iterum longus incipiendus foret. Sed breuiter, quum eum quem inceperam ipse perficere non possem, reconcinnaui quantum potest priores: ita tamen ut multum auxerim vel sexcentis locis, multa falsa & ridicula eiecerim, & pleraque ad Herodoti ipsam dictionem reformauerim, conferre volenti id patebit: licet non omnia curua corrigere potui, sed omittere sic coegit nolentem quamuis pro labore multo & vario γένος ἀγαθῆς. Optimus ille vir, H. Stephanus, cuius memoriam cum honore usurpo & laude: ita eius infinita & eximia merita de bonis auctoribus iubent, cuiusque illam prouinciam mandauerit, is frustratus profecto fuit ipsum non parum. Ad Graecum quod attinet, in eo construendo actum agere me non opus fuit scilicet. Notum enim exstare Lexicon Ionicum Aem. Porti quod Herodotea lectioni utiliter adhibeas. In eum sinem addidimus numeros barbaros in ora contextus Graeci: ut ita istud Lexicon & nostra editioni inseruire commode possit. Sed fere oblitus fui eorum qua Herodoto praefiximus. Ut itaque *ἵστερον δεξιῶν*, quod aiunt, ὀμνητικῶς, verbo, quod ad illa, absoluam, sunt ea PROLEGOMENA ex H. Stephani ambabus editionibus petita, ut & vocum HERODOTI recensio. Nos adiecimus LEXICON, uti quidem titulus praescribitur, vel potius, ut mihi videtur, glossas notabiliorum in Herodoto vocabulorum. Misit id ad nos ita transcriptum, quo exemplo edimus, è suo ms. vir nob. & cl. MEL. HAIMINSELDIVS GOLDASTVS. Quod coniectura de quibusdam incidit obiter, ad oram posui: alias mihi notavi bonam partem ἀπολέσει ex his glossis exstare apud Corinthum in iis qua praeter alias de dialecto Ionica conscripsit. Tum de vita, scriptis & stylo nostri HERODOTI ex priscis aliquot Testimonia adieci, quantum quidem per unum alterumque diem, quo protractum fuit hoc opus in ipsis nundinis, coaceruare licuit. Tu & hanc operam boni consule, idem rogatus, quod de priore abs te petij. Sed de carmine duplici ad me à clariss. & literatiss. viris misso, statimque subiecto, volo me tibi omnino excusatum. Nec enim diffiteor mihi immerito tribui quidquid ibi laudis: nec potui tamen qua amoris causa misissent omittere, licet non & potui non erubescere ideo. Testari itaque libet, me amorem & benevolentiam eorum erga me agnoscere insigniter, animoque gratissimo amplecti. cetera illos partim de nostro instituto non recte intellexisse, quum id, ut ingenue exposui, aliorum potissimum vestigijs insistat illorumque exemplum sequatur, partim prauidicio, ignoscant verbo, quod fecit amor, praoccupatos, in me laudando fuisse largiores. Ego sane quo varius illis adiecero oculum, lucrifacere potero ruborem saepius. Optarem tamen τῷ Δαυμασίῳ BROUGHTONO Hecatostichon, quod in Herodoti & mei gratiam pangere cepit, absolueret licuisset. Nunc repente alio profectus, id abruptum reliquit. Libet tibi tamen primos aliquot versus ex ijs quos vidi, vel Herodoti nostri causa, & ut ceteros eliciam, adscribere.

Ἡερόδου λιγυρὴ ἰατρικὴ ἀπὸ δεξιῶν
 Χερσὶ μετὶ δεξιῶν τὸ νοῦν εὐεργετῶν γράμματα δεξιά.
 Οὐδετα, ὅσπερ δέλη, ὅτεω δὴ ταῦτα μέμνηε,
 Ἐνεία Μυσσίων δωρήματα νόσφιν ἐλίξας.

Κλειῶ

LECTOREM.

Κλειώ ἔχει Κύρις κλέος ἐν Βαβυλώνας ἀλώσει.
 Πρῶλεγε δὲ Ἡσαίας πρὸς Κύριον ἑνομακλήδων, &c.

Nec amplius te moror amice lector. Tu modo hac, qua in tuam gratiam à nobis praestita sunt, bene interpretare, & ignosce erratis, qua nos praterierunt, quum praesertim oculi inualetudo ad occupationum mearum vim accederet, ego h̄, alias nec à Lyncei profapia nec Argi me feram, qui tamen suis oculis credo negotium inuenirent, talis est operarum plerumque varietas, & errorum inconsiderans accumulatio, laborumq̄, quasi catenam, quod considerare debes, trahimus continuam: adeo ut hic τὸ ἀναμάρτητον, (quod alias Dei proprium solius, ἢ τὸ ἐπὶ γῆς ἔσθ' εἰς ἕνα ἡμῶν ἀφικνεῖσθαι, ut cum Aristide hoc dicam) à nobis exigere velle nemo debeat, qui modo ipse hominem se natum cogitauerit. Vale & nobis faue. quod si feceris efficies nos à d alia posthac alacriores.

HUGONIS BROUGHTONI
 ad Gothofredum Iungermanum distichon.

Ὅσος ὁ Ἡρόδοτος χρὸς μήτωρ ἰσπεριάων
 Τόσος Γοθφρεμῶν χέσμος ἐπὶ Ἡρόδοτῳ.

Ad Cl. Musarum Herodoti ἐπιμύθεον ἀγορευτικῶν GODEFRIDVM
 IUNIVM meum.

HERODOTO imbuerant omnes ipsaque nouena,
 germanae Aonides, ora stylumque, Deae:
 Ioniasque illas Veneres, quantum vsque fuisset,
 vnus in linguam denique transtulerant.
 Nequicquam hoc. Adeo vis maior Temporum, & omnem
 Ioniam, & nobis surpuit Aonidas.
 Te, nisi, quanquam innupta illa, seculo genuissent:
 Quid? nisi ut Herodoto tu decima vna fores?

Et aliter:

Hac tenus Herodoti fuerant Musae, ore, locutae:
 Musarum vel subdica mage Herodotus,
 caelesti auspicio & tanta suffultus opum vi,
 totam illam nobis fuderat Ioniam.
 Quin & facundas ultro dudum ipsus Athenas
 liquerat: Ausonio ciuis in orbe nouus:
 Ioniamque suam Ausoniaque mutauerat ora:
 iam tunc, sponte sua, deditus in Latium.
 Cum mala degeneris labes & rugula secli,
 in Phœbi tristem obtexuit ore notam.
 Nectulit id, vernans IUVVENALIS adorea nostri:
 & noua Diuarum, longius, Heba nouem.
 Quin nunc tota suum, pro nomine, se illa Neandrum,
 inque nouam ingereret Gemmulam, ope s̄que nouas.
 Non nisi, ut Herodoto fieret consultius inde:
 atque illi posset Heba redire sua.